

Мѣсечко изгрѣялъ.

Мѣсечко билъ въ хубавата си празнична прѣмѣна. Трепкалъ отъ красота и блѣстѣлъ. Какъ се показалъ отъ къмъ гората, никой и не забѣлѣзалъ. Въ пѣнливата вода на балканската бърза и бистра рѣчица се е окжпалъ той. А слѣдъ това дълго се огледвалъ и се радвалъ самъ на себе си...

Кокошкитѣ отдавна били заспали въ курницитѣ си. Пеперудкитѣ и пчелицитѣ били вече отлетѣли къмъ домоветѣ си.

Станало прохладно и тихо. Врѣме било да заспива и нашиятъ Михо.

Седи Михо на креватчето си и мечтае. А мѣсечко на прозореца наднича и сияе веселъ и радостенъ... Гледа той на Миха приветливо и ласкаво. Кани се, сѣкашъ, мѣсечко да разкажи на Миха една много хубава и интересна приказка...

Весело разказва мѣсечко, а Михо сладко хърка на креватчето си...

— Разказвай, мѣсечко, разказвай на дѣцата хубави приказчици; дѣцата те слушатъ, сладко сънуватъ твоитѣ разкази и утрѣ ще ги разправятъ на другарчетата си и ще прославятъ името ти... Лека нощъ, мѣсечко, спогомъ!...

Капинка-Малинка.